

En flykting bor i någon annans tält

Det här är en längre version av den intervju med Senia Bachir Abderahman som finns publicerad i Globala veckans inspirationshäfte Över gränser.

Senia Bachir Abderahman är flykting, men hon har inte flytt från sitt land. Hon är född och uppvuxen i ett flyktingläger i Algeriet och har aldrig varit i Västsahara – det land hennes föräldrar flydde från undan den marockanska armén 1976.

– Min mormor flydde till fots rakt ut i öknen med sina sex barn. Det yngsta, Brahim, som bara var åtta månader dog av uttorkning, och de två andra sönerna dödades av en landmina. Själv förlorade mormor synen när ett flygplan släppte en bomb framför dem men var tvungen att bita ihop och fortsätta för sina tre döttrars skull. De överlevde och en av dem är min mor, Mala, berättar hon.

När Senia växte upp kände hon inte till något annat än att bo i ett flyktingläger, men efter att ha tillbringat en sommar i Europa förstod hon att andra människor hade det annorlunda. De hade rinnande vatten, el, telefoner och barnen hade leksaker, men det var något annat också.

– Som flykting bor man i någon annans tält och lever på mat som någon annan har donerat och valt ut. Man kan inte kontrollera sitt eget liv.

Som nioåring började Senia Bachir Abderahman på internatskola i en annan del av Algeriet, och hon minns de nio månader hon skulle leva där, skild från sin familj, som väldigt svåra. Det fick henne att tänka på hur den som tvingats lämna sitt land känner.

– Jag valde att gå i skolan, och visste att jag skulle få komma tillbaka till min familj efter några månader, och ändå var det så jobbigt. Jag kan inte föreställa mig hur det måste ha varit för mormor som var tvungen att lämna allt på ett ögonblick utan att veta om hon skulle kunna åka tillbaka.

Senia växte upp med sin mormors berättelser om Västsahara – själv har hon inte varit där. För henne står hemlandet framför allt för en kamp för rättvisa, men även om hennes engagemang mycket är för mammas och mormors och alla de döda släktingarnas skull känner hon sig ändå knuten till Västsahara.

– Om Västsahara blev fritt skulle det betyda så enormt mycket för mig. Jag vill bli läkare och arbeta för Läkare utan gränser och återvända dit. Halva min släkt har levt under ockupationen och det går inte att beskriva hur det skulle vara att komma tillbaka till ett fritt land.